

la seva possible belligerància més o menys pública, és fer cas dels brams de l'ase, i qualsevol cosa menys contribuir a un procés de normalització lingüística vital per al català a hores d'ara. I si la maniobra fos estrictament marginal, no seria gens perillosa, però quan aquesta maniobra arriba a assolir el consentiment de l'autoritat lingüística del país, pren dimensions, si més no, de suïcidi lingüístic. Allò que no va fer el Decret de Nova Planta, que tota la normativa redactada explícitament des d'Espanya i des de França contra el català no havia assolit, ho faran una colla de brètols amb el nom de lingüistes i amb el consentiment de Don Antonio Maria.

Tot això passa després d'una tímida justificació als mitjans de comunicació. Don Antonio Maria Badia, antic defensor de la unitat de la llengua catalana, ex-prohom de la nostra llengua, sense consultar-ho a ningú, decideix que la millor manera de no entrar en conflicte amb el GEC és admetre'ls a l'IEC com a col·laboradors. Sembla que, finalment aquest home il·lustre, ha esdevingut el que tota la vida havia somniat, el «**quefe**» de la llengua catalana, i ara, amb la benedicció del Parlament de Catalunya, que va atorgar autoritat lingüística a la Secció Filològica de l'IEC, farà i desfarà segons ell entengui convenient. Mentrestant, Don Antonio Maria Badia, continuarà negant-se a escoltar altres grups de gent que també treballen per la llengua.

Per acabar només voldria fer-li un suggeriment: s'ha oblidat de cridar com a assessors lingüístics persones insignes de la llengua del nostre país com ara el senyor Amadeu Fabregat, el senyor González Lizondo, i la colla del Centro Cultural Mallorquí que, com tothom sap, han treballat per la llengua catalana de la mateixa manera que el GEC.

RESPOSTA A UN ARTICLE DE «EL PAÍS», QUE NO ÉS EL NOSTRE

Robert Perenya i Blasi (Barcelona)

El senyor José Antonio Gabriel y Galán no entén com els intel·lectuals espanyols es fan el distret a l'hora de donar el cop definitiu al genocidi de la cultura catalana. Ell ha comprès que ara és el moment òptim, car les circumstàncies mai no havien estat tan desfavorables per a Catalunya, ja que, fins ara, mai una nació que pogués elegir els seus dirigents, no n'havia elegit uns que tinguessin en el programa la seva sub-

missió a una altra nació, com fan els diversos territoris que configuren els Països Catalans amb el suport decidit de la majoria de gent important de la cultura: cantants de la «nova cançó», algun grup de rock, cantants d'òpera, escriptors, pintors, científics, esportistes i gent de tota mena i condició. Ara sembla haver-se acabat definitivament la nissaga de Catalans Universals que no s'avergonyeixen d'ésser-ho. Quan un hom sobresurt en algun camp, sempre sembla haver-hi alguna multinacional, o govern, o partit polític o casa comercial o qualsevol organisme, disposat a comprar-li la bandera catalana, i la persona en qüestió no se sol fer pregar i es declara espanyol amb la satisfacció de saber-se la butxaca plena, i d'haver-se estalviat alguna complicació. En definitiva, mai les classes política i intel·lectual catalanes no havien estat tan majoritàriament decidides a vendre llur pàtria a baix preu.

Però els intel·lectuals espanyols, senyor Galán, han intuït que als Països Catalans encara hi ha gent per a qui les paraules dignitat, pàtria, lluita, resistència, tenacitat, orgull, sacrifici, totes són plenes de sentit; i efectivament intueixen que mai el genocidi de la nació catalana no serà complet tant com encara existeixin gent com nosaltres, i ells i vostè saben que tenen feina per a estona; per això ells no tenen pressa: prefereixen esperar, saben que el procés d'espanyolització de la part de Catalunya que tenen (de Fraga fins a Maó, de Port Bou fins a Guardamar) és qüestió de temps i de diners per a comprar consciències; de temps en tenen tant com vulguin mentre els catalans siguem tan mesells, i els diners, els amos sempre els obtenen dels esclaus.

Ara li plantejaré un dubte metafísic senyor Galán: els catalans, que som espanyols o som francesos?, vostè diria: Hi ha catalans espanyols i hi ha catalans francesos. Jo li asseguro que ambdós adjectius sobren als catalans: en tenim prou d'ésser catalans. I un altre dubte metafísic: com és que els portuguesos i els de Gibraltar no són espanyols, quan ambdós ho havien estat? Deixo la resposta a vostès, els espanyols, que saben perfectament que ni Catalunya ni cap altre país del món amb idioma propi necessita l'espanyol més que l'anglès o el francès, o el xinès o el basc o el portuguès. La prova que Catalunya no necessita l'espanyol és la por que té vostè que hi desaparegui, i la necessitat que tenen d'imposar-lo per la força, encara ara, mitjançant una Constitució que el poble català es va veure obligat a negociar a la baixa, sense cap alternativa democràtica: o això o res.

Desenganyi's senyor Galán, el castellà a Catalunya sense el suport dictatorial i feixista dels mètodes clars i expeditius, o intrincats i subterranis de l'aparell social capitalista, passaria a ocupar el lloc que ara es vol donar al català, o sia, l'àmbit familiar i de relació dels espanyols i hispanoparlants, més o menys ben acollits en un país que no és el seu,

exactament igual que a qualsevol país del món amb un contingut notable d'immigració.

Tingui paciència senyor Gabriel y Galán, i faci com els seus companys intel·lectuals: esperi. Ells saben que si continuen les coses com fins ara, el català no trigarà gaire a convertir-se en un dialecte de l'espanyol (només cal fixar-se en els mitjans de comunicació d'àmbit català): lentament anirà deixant de parlar-se. És un procés que ja ha començat, falsament democràtic, sense violència aparent: però aquest procés, no s'haurà acabat definitivament tant com hi hagi catalans que facin aquesta cosa tan senzilla, però que porta tantes complicacions, com és parlar en català. No importa quina ideologia tinguin ni si són de dretes o d'esquerres, si són rics o pobres, si són religiosos o ateu, ni si s'agraden de les sardanes o del rock, ni si guanya el Barça o el Figueres: sabem que si no ens preneu l'idioma no ens heu pres res, i això és tot.

FACTORS QUANTITATIUS I QUALITATIUS DE LA MINORITZACIÓ LINGÜÍSTICA

Josepa Huguet i Biosca (Barcelona)

El bilingüisme social, institucionalitzat en forma de cooficialitat, és una trampa mortal per a la llengua d'un país.

La utilitat i els beneficis que comporta el bilingüisme o multilingüisme individual —que els individus dominin més d'un idioma a efectes de treball, estudis, etc.— no són els mateixos quan s'implanta, per la força, a tota una comunitat lingüística.

La pretesa igualtat de les dues llengües oficials que defensen els bilingüistes és una fal·làcia, ja que cap comunitat lingüística no ha aconseguit de normalitzar la seva llengua amb aquest plantejament.

La trampa del bilingüisme actua a dos nivells: el quantitatiu i, sobretot, el qualitatiu.

El bilingüisme social comporta la minorització d'una de les dues llengües i habitualment la que resulta minoritzada és la que no és llengua d'estat. Si el bilingüisme social fos positiu o, almenys, no tingués repercussions negatives, els estats maldarien per implantar-lo en els seus territoris; i no és per causalitat que no ho fan.

La principal característica d'una comunitat minoritzada és que passa a ésser un subconjunt, un satèl·lit, una colònia lingüística d'una altra co-